

i Forbindelse med hinanden!); der er Snedkermesteren, som kan tumle sine Svende, men ikke forstaar at holde sin Bitterhed i Tømme; Musiklærerinden, som, skønt ung og frisk, ved, at hun er for tyk til at behage Mændene (!) og derfor „sniger sig af Sted langs Gårdens Husvægge; og Almuellærerinden, som har slaet sig paa at sige Ubehageligheder og bande, og som trøster sig ved at holde af andre Folks Børn. Men hun har overset een Type, som vi heldigvis have levende iblandt os: den unge Kvinde, som er *begeistret* for sit Arbejde, som valgte det, ikke fordi hun blev skuffet i Kærlighed, men fordi Kraften rørte sig saa stærkt inden i hende, og som i Glæden over det finder Styrke til at opretholde det ideale Krav til Ægteskabet. At en kvindelig Forfatter ikke har Øje for denne Kvinde-type, som dog er den i Tiden, der ejer den meste Fremtidsmulighed, det tyder paa, at hun enten ikke er fri for Tendens eller snarere ser med en Mands Øjne end med sine egne.

Memento er vel ikke sin Forfatters første Bog, men dog et nyt Forsøg. Fru Raunkjær er Ræsonnør paa en Hals og har her indenfor en novellistisk Ramme fremsat alt det, hun har paa Hjertet om stort og smaat i Tiden. Hun har Evne til at skrive; hvor hun bliver vred — hvilket ikke er sjældent — kommer der Fart og Flugt over Sproget, som ellers kan være lovlig knudret. Hun er aabenbart Discipel af Kierkegaard og Ibsen; hun taaler ikke at gaa i Flok og Følge, men harmes over „hver Morgen at faa en aandelig Patteflaske udleveret for tre Kr. Kvartalet“; hun døjer ved Livet i den store By, hvor Menneskene løbe hinanden paa Ærmet, og den enkelte ikke finder Luft og Rum for sin Personlighed. Der kan være meget træffende i, hvad her siges; men Forf. mangler ganske Blik for den Samhørighed og Sammenslutning mellem Mennesker, som er ikke blot en nødvendig Løftestang for Ideerne, men ogsaa en Modvægt mod en altfor kras Individualisme.

Memento er ved sin Blanding af Novelle og Foredrag ikke fra Formens Side nogen vellykket Bog; og dens Indhold er ikke nyt nok eller vittigt nok til at undgaa det trættende ved en Drøftelse af al Verdens Spørgsmaal. Men det er en modig Bog, og den vidner lige saa meget om Forfatterindens sjældne Aandslivlighed som om hendes Alvor og Overbevisning. Vi anbefale den derfor til Bladets Læsere.

K. F.

Til Redaktionen af „Kvinden og Samfundet“.

Kære Fru Monrad!

De skriver og spørger mig, paa hvad Maade De kan give Læserne af „Kvinden og Samfundet“ en Forklaring paa